

УДК 343.1

І. Тітко, кандидат юридичних наук, асистент кафедри спеціально-правових дисциплін Полтавського юридичного інституту Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

Охорона публічних і приватних інтересів при порушенні кримінальних справ приватного і приватно-публічного обвинувачення

Дослідники феномену права як регулятора соціальних відносин завжди відмічали його неоднорідність. Зокрема, у роботах сучасних науковців доводиться теза про те, що право має дуальну природу, оскільки представлене, з одного боку, елементами офіційного походження (спрямоване на забезпечення соціальної ефективності), а з другого – елементами «моральної правильності», які беруть початок у суб'єктивному сприйнятті права окремими індивідами¹. Підхід до права як до певного консенсусу суспільних і приватних інтересів не є новим. Зокрема, відомий ще за часів Римської імперії поділ всіх галузей права на приватні й публічні заснований на критерії превальювання особистих чи загальнодержавних інтересів у певній сфері правової регламентації. І хоча, безперечно, жодна галузь права не може у чистому вигляді бути віднесена до тієї чи іншої групи, проте такий поділ, безумовно, базується на об'єктивних реаліях: у деяких сферах суспільного життя рушійною силою до початку правовідносин є волевиявлення окремої особи, що діє у своїх власних інтересах, в інших – воля держави, яка представляє інтереси всього суспільства.

Віднесення кримінально-процесуального права до числа публічних галузей у сучасній правовій науці є аксіомою, а відтак не потребує додаткового обговорення. Разом з тим дискусійним залишається питання нормативного встановлення оптимального балансу між принципом публічності, як однією з панівних засад кримінального судочинства, і приватними елементами.

Аналіз законотворчої роботи в Україні дає можливість констатувати існування тенденцій до поступового розширення приватних засад у кримінальному процесі. У цьому аспекті доречно згадати Закон

¹ Алексі Роберт. Дуальна природа права / Роберт Алексі // Правоведение. – 2010. – № 2 – С. 138.

України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 11 червня 2009 р. № 1508-VI (втратив чинність згідно із Законом України від 21 грудня 2010 р. № 2808-VI), відповідно до якого передбачалося доповнити КПК статтею 27¹ «Притягнення до кримінальної відповідальності за заявою юридичної особи», і, як наслідок, – збільшити кількість справ приватно-публічного обвинувачення. Значне розширення кола справ приватного і приватно-публічного обвинувачення заплановано також згідно з проектом КПК¹. Розширення приватних засад спостерігається і у кримінально-процесуальному законодавстві сусідніх держав².

Різним аспектам охорони приватних і публічних інтересів у сфері кримінального судочинства приділяли увагу в своїх роботах В. Т. Маляренко, Н. В. Малярчук, В. Т. Нор, В. В. Навроцька, О. В. Шпотаківська, С. Г. Штогун, В. М. Юрчишин та інші науковці і практики. При цьому, як вказують дослідники, «проблеми приватного обвинувачення досить рідко є предметом наукових дискусій та публікацій»³.

Метою даної статті є висвітлення окремих питань, пов'язаних із повноваженнями державних органів щодо порушення справ приватного і приватно-публічного обвинувачення за власною ініціативою відповідно до чинного кримінально-процесуального законодавства України.

Відповідно до частин 1 і 2 ст. 27 КПК справи приватного та приватно-публічного обвинувачення порушуються не інакше як за скаргою потерпілого. У науці дане положення пов'язують в основному з тим, що зазначені злочини мінімально стосуються інтересів суспільства і

¹ Див.: Кримінально-процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : проект Закону України від 13 груд. 2007 р. реєстр. № 1233, внес. нар. деп. України Мойсиком В. Р., Вернидубовим І. В., Ківаловим С. В., Кармазіним Ю. А. – Режим доступу : <http://gska2.rada.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

² Так, якщо згідно з законодавством України до справ приватно-публічного обвинувачення віднесено лише один склад злочину (згвалтування без обтяжуючих обставин), то КПК Російської Федерації до справ цієї категорії відносить: згвалтування; насильницькі дії сексуального характеру; порушення рівності прав і свобод людини і громадянина; порушення недоторканності приватного життя; порушення таємниці переписки, телефонних розмов, почтових, телеграфних або інших повідомлень; порушення недоторканності житла; необґрунтована відмова у прийнятті на роботу або звільнення вагітної жінки або жінки, яка має дітей віком до 3-х років; порушення авторських та суміжних прав; порушення винахідницьких і патентних прав (за умови, що зазначені злочини не мають кваліфікуючих (обтяжуючих) ознак).

³ Штогун С. Г. Неупередженість суду при розгляді справ приватного обвинувачення / С. Г. Штогун // Адвокат. – 2005. – № 12. – С. 7–8.

держави, а інтереси приватних осіб порушені безпосередньо¹. Разом із цим згідно з ч. 3 ст. 27 КПК, якщо справа приватного обвинувачення має особливе громадське значення, а також у виняткових випадках, коли потерпілий у такій справі або у справі приватно-публічного обвинувачення через свій безпорадний стан, залежність від обвинуваченого чи з інших причин не може захистити свої законні інтереси, прокурор порушує справу і за відсутності скарги потерпілого.

Тобто положення, зазначені в ч. 3 ст. 27 складають винятки, у яких держава вправі втручатися у визначену нею ж сферу приватних інтересів.

Особливе громадське значення як підстава до порушення кримінальної справи державним органом без заяви потерпілої особи відповідно до закону стосується лише злочинів приватного, а не приватно-публічного обвинувачення. Спробуємо дослідити логіку законодавця. Вбачається, що вищу ймовірність особливого громадського значення може мати той злочин, який є більш суспільно-небезпечним. За формальним критерієм (тяжкістю покарання) суспільна небезпечність злочину, передбаченого ч. 1 ст. 152 Кримінального кодексу України, є вищою порівняно зі злочинами, що визначені у ст. 125, ч. 1 ст. 126 та ст. 356 даного нормативного акта. Разом з цим особливе громадське значення не є підставою до порушення кримінальної справи приватно-публічного обвинувачення без заяви потерпілої особи, а відтак у даній ситуації, незважаючи на вищий ступінь суспільної небезпечності діяння, пріоритет все ж надано приватним інтересам перед публічними. Вбачається, що основним критерієм вирішення питання балансу суспільних і приватних інтересів у зазначеному випадку було обрано не суспільну небезпечність злочину, а ті негативні наслідки, що можуть настати для потерпілої особи у випадку розголосу обставин справи, якщо остання буде визнана такою, що має особливе громадське значення та набуде значного суспільного резонансу.

Разом з тим саме поняття «особливе громадське значення» як підстава до втручання держави в особі прокурора у сферу приватних відносин неодноразово піддавалось обґрунтованій критиці². Як справедливо зазначають дослідники, «якщо простежити залежність потерпілого від обвинуваченого або його безпорадність, керуючись об'єктивними категоріями, можна, то встановлення особливого гро-

¹ Михеєнко М. М. Кримінальний процес України / М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, В. П. Шибіко. – К.: Либідь, 1999. – С. 486.

² Див., наприклад: Щербаков А. В. Ограничить право прокурора возбуждать дела частного обвинения / А. В. Щербаков // Рос. юстиция. – 2001. – № 1. – С. 50–51.

мадського значення цілком залежить від позиції прокурора»¹. Подібну ситуацію ілюструють і результати проведеного нами опитування практичних працівників: формулювання «особливе громадське значення» викликає складнощі у розумінні і, відповідно, у застосуванні більш як у 32 % респондентів. За слушним висловом І. В. Вернидубова та В. Т. Маляренка, «ця надзвичайно некоректна загальна норма, особливо щодо охорони прав громадян, дозволяє прокуророві вступати практично в кожну справу приватного обвинувачення. Втім у демократичному суспільстві держава та її представники не можуть втручатися у приватні стосунки громадян тоді, коли захочуть. Якщо ж вони це роблять, то лише у виняткових, чітко зазначених у законі випадках»². Логічне продовження вказаної позиції знаходимо в роботах інших науковців. Зокрема, як зазначає А. Бегма, «законодавець, визначаючись із колом суспільних відносин, які за своєю природою є приватними, повинен чітко визначитися з підставами для втручання органів влади у приватні відносини. При цьому підстави втручання повинні трактуватися однозначно. Залишення в тексті закону формулювань, що допускають багатозначність тлумачення, абсолютно неприпустиме»³.

Багатозначність тлумачення поняття «особливе громадське значення» і суперечність, яку воно вносить у ст. 27 КПК з урахуванням контексту, на думку вказаного дослідника, полягають у такому. З одного боку, «якщо виходити з поняття злочину як вчиненого суспільно небезпечного діяння, забороненого кримінальним законом, то можна зробити висновок, що будь-який злочин становить суспільну небезпеку і, відповідно, має громадську значущість. Суспільна небезпека – це критерій, за допомогою якого диференціюються делікти на злочини, адміністративні правопорушення, цивільні делікти і дисциплінарні провини. З усіх перелічених деліктів, злочину властива найбільша суспільна небезпека, і суспільство надає розкриттю злочину найбільшого значення. Якщо виходити з подібної конструкції, то віднесення делікту до категорії злочинів, свідчить про його особливу суспільну небезпеку і громадську значимість. Отже, прокурор вправі порушити будь-яку кримінальну справу приватного обвинувачення, пославшись лише на те, що діяння, вчинене особою, заборонене кри-

¹ Бегма А. Порушення прокурором кримінальних справ приватного обвинувачення / Андрій Бегма // Підприємництво, госп-во і право. – 2006. – № 6. – С. 148.

² Маляренко В. Т. Прокурор у кримінальному судочинстві: деякі проблеми та шляхи їх вирішення / В. Т. Маляренко, І. В. Вернидубов. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – С. 43.

³ Бегма А. Порушення прокурором кримінальних справ приватного обвинувачення / Андрій Бегма // Підприємництво, госп-во і право. – 2006. – № 6. – С. 148.

мінальним законом»¹. З другого боку, як справедливо відзначає В. Т. Нор, у низці ситуацій «законодавець не може не рахуватися з думкою потерпілого щодо притягнення до кримінальної відповідальності і покарання особи, яка вчинила злочин. У встановлених кримінально-процесуальним законом випадках (ст. 27 КПК) законодавець вважає можливим обмежити дію принципу публічності (державності) і надає можливість потерпілому від злочину на власний розсуд вирішити питання, чи звертатись йому до держави (суду чи правоохоронних органів) за захистом порушеного права, вимагаючи притягти винну особу до кримінальної відповідальності, чи врегулювати кримінально-правовий спір на основі взаєморозуміння або й взагалі залишити діяння винного без реакції. Тож, у встановлених законом випадках у кримінальному судочинстві визначальною є не засада публічності, а диспозитивності, коли законодавець віддає перевагу інтересу приватному перед інтересом публічним»². Відтак не держава визначає обсяг втручання в справи особи, а особа визначає обсяг участі держави у своїх справах, тим більше якщо держава на законодавчому рівні визначила цю сферу суспільних відносин як приватну³. Тому, як вказує В. Т. Нор, навряд чи існують достатньо обґрунтовані підстави обмежувати дію принципу диспозитивності у цій категорії кримінальних справ, тим більше якщо таке обмеження ґрунтується не на волевиявленні потерпілого, що є визначальним, а на аморфному, чітко не визначеному, оцінному понятті «особливе громадське значення вчиненого злочину»⁴, хоча це справи про злочини, які апіорі не становлять значної суспільної небезпеки⁵.

¹ Бегма А. Порушення прокурором кримінальних справ приватного обвинувачення / Андрій Бегма // Підприємництво, госп-во і право. – 2006. – № 6. – С. 148.

² Нор В. Т. Публічність і диспозитивність у кримінальному процесі України: суть, пріоритети, взаємодія, сфера дії / В. Т. Нор // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: матеріали ІХ регіон. наук.-практ. конф., м. Львів, 13–14 лют. 2003 р. – Л., 2003. – С. 534.

³ Ягофаров Ф. М. Механизм реализации функции обвинения при рассмотрении дела судом первой инстанции [Електронний ресурс]: автореф. дис. на соиск. учен. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Уголовный процесс; криминалистика и судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность» / Ф. М. Ягофаров. – Челябинск, 2003. – 19 с. – Режим доступу: <http://www.kalinovsky-k.narod.ru/b/Yagof-a.htm>. – Заголовок з екрану.

⁴ Нор В. Т. Публічність і диспозитивність у кримінальному процесі України: суть, пріоритети, взаємодія, сфера дії / В. Т. Нор // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: матеріали ІХ регіон. наук.-практ. конф., м. Львів, 13–14 лют. 2003 р. – Л., 2003. – С. 534.

⁵ Постановление Конституционного Суда Российской Федерации от 27.06.2005 г. № 7-П по делу о проверке конституционности положений частей второй и четвертой статьи 20, части шестой статьи 144, пункта 3 части первой статьи 145, части третьей статьи 318, частей первой и второй статьи 319 Уголовно-процессуального кодекса Российской Федерации в связи с запросами Законодательного Собрания Республики Карелия и Октябрьского районного суда города Мурманска [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ksportal.garant.ru>. – Заголовок з екрану.

Заради справедливості слід зазначити, що, незважаючи на абстрактність і невизначеність поняття «особливе громадське значення», у науці кримінального процесу робилися спроби його інтерпретації. Зокрема, Ф. Н. Багаутдінов, на підставі аналізу судової та слідчої практики, пропонував вважати справу такою, що має особливе громадське значення у таких випадках:

- правопорушник раніше притягався до адміністративної, кримінальної відповідальності; не працює; зловживає спиртними напоями; є наркоманом; негативно характеризується;
- правопорушник і потерпілий є членами однієї родини (або сусідами, родичами і т. д.), між ними склалися неприязні стосунки, вони часто сваряться і це може призвести до вчинення тяжких злочинів;
- правопорушник при завданні легкого тілесного ушкодження використував ніж, сокиру або інші предмети, що створює підвищену суспільну небезпеку;
- злочин вчинено в громадському місці, у присутності значної кількості людей, він викликав суспільний резонанс¹.

Але така позиція, на наш погляд, викликає низку заперечень. По-перше, деякі серед наведених підстав самі по собі є оцінними категоріями («зловживання спиртними напоями», «неприязні стосунки», «часті сварки», «значна кількість людей» тощо), які, у свою чергу, не мають чітких критеріїв. По-друге, той факт, що потерпілий і правопорушник є членами однієї родини або сусідами, навпаки, надає конфлікту ще більшого відтінку приватності, і, відповідно, породжує сумніви щодо права держави втручатися у подібні відносини за власною ініціативою. По-третє, якщо легке тілесне ушкодження було заподіяне, як вказує науковець, з використанням ножа, сокири, або інших засобів, то слід розглянути версію здійснення замаху на вчинення більш тяжкого злочину, при підтвердженні якої справа має бути порушена в загальному порядку. Вчинення ж злочину, що належить до справ приватного обвинувачення, у громадському місці може мати ознаки хуліганства, яке, у свою чергу, є справою публічного обвинувачення².

¹ Багаутдінов Ф. Возбуждение дел частного обвинения / Флер Багаутдінов // Законность. – 2000. – № 3. – С. 17.

² Подібні випадки не є рідкісними на практиці, а відтак вже були відмічені у відповідних узагальненнях. Як вказував Пленум Верховного Суду України, при надходженні безпосередньо до суду скарги потерпілого, з якої вбачається, що в діях особи, на яку подано скаргу, є ознаки хуліганства, замаху на вбивство чи інших злочинів, розслідування яких є обов'язковим, суддя відповідно до вимог закону повинен надіслати її до органів слідства чи дізнання для попередньої перевірки і вирішення питання про порушення кримінальної справи, або за наявності достатніх даних порушити кримінальну справу і направити за підслідністю (Про судову практику в кримінальних справах, які порушуються не інакше як за скаргою потерпілого: Постанова Пленуму Верхов. Суду України від 25 січня 1974 року № 2 (втратила чинність)).

Разом з тим прокуратура часто вбачає особливе громадське значення у справах приватного обвинувачення, якщо злочинне посягання спрямоване на високопосадовця¹. Такий стан справ породжує сумніви у відповідності практики застосування розглядуваного положення ст. 27 КПК конституційній вимозі про те, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Це є ще одним аргументом на користь пропозицій щодо виключення такої підстави порушення прокурором справи приватного обвинувачення, як «особливе громадське значення».

Тож, слід визнати правильною позицію науковців, які пропонують залишити за прокурором можливість порушувати кримінальну справу приватного обвинувачення лише якщо наявні певні особливості на стороні потерпілого, які вказують на його безпорадність, залежність і т. д.² Зокрема, таким шляхом пішов російський законодавець при прийнятті нового КПК РФ. Вбачається, що вищевикладене доречно врахувати при доопрацюванні існуючих на сьогодні проектів КПК, де «особливе громадське значення» як підставу до порушення кримінальної справи приватного обвинувачення збережено³.

Якщо особливе громадське значення справи зумовлює втручання державних органів у приватну сферу з метою захисту публічних інтересів (тобто інтересів широкого кола осіб), то інші підстави такого втручання (а саме: коли потерпілий через свій безпорадний стан, залежність від обвинуваченого чи з інших причин не може захистити свої інтереси) спрямовані на відстоювання приватних інтересів, але шляхом розширеного залучення державно-владних механізмів. На відміну від категорії «особливе громадське значення», вказані підстави легше піддаються обґрунтуванню за допомогою об'єктивних критеріїв. Аналіз судової практики дає можливість віднести до ситуацій, у яких потерпілий перебуває в безпорадному стані, такі: потерпілим є неповнолітня (у тому числі малолітня⁴) особа, навіть незважаючи на

¹ Див., наприклад: The Case of Lyashko v. Ukraine (Application no. 21040/02) Judgment Strasbourg 10 August 2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cmiskp.echr.coe.int>. – Заголовок з екрану.

² Бегма А. Порушення прокурором кримінальних справ приватного обвинувачення / Андрій Бегма // Підприємництво, госп-во і право. – 2006. – № 6. – С. 148.

³ Кримінально-процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: проект Закону України від 13 груд. 2007 р. реєстр. № 1233, внес. нар. деп. України Мойсиком В. Р., Вернидубовим І. В., Ківаловим С. В., Кармазіним Ю. А. – Режим доступу: <http://gska2.rada.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

⁴ Постанова Охтирського міськрайонного суду Сумської області від 19 січня 2010 р. у справі № 1-88 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

те, що батьки можуть захистити її права¹; особа має інвалідність або її стан здоров'я є незадовільним з інших причин² (зокрема через наявні психічні вади³); потерпілий не може самостійно захистити свої права через похилий вік⁴. Як залежність потерпілого від обвинуваченого розцінюється проживання цих осіб на спільній житловій площі⁵, насильство в сім'ї⁶, родинні зв'язки ієрархічного характеру (батьки-діти)⁷, матеріальна залежність⁸ тощо.

Перелік ситуацій, у яких потерпілий самостійно не може захистити свої інтереси, є відкритим, оскільки окрім безпорадного стану та залежності від обвинуваченого законодавець також використовує поняття «інші причини». Вбачається, що до таких причин доречно відносити неспроможність потерпілого (не через безпорадний стан, а у зв'язку з відсутністю спеціальних навиків та необхідних повноважень) встановити особу, яка вчинила злочин. Проблема полягає в тому, що КПК, закріпивши як обов'язкову умову порушення кримінальних справ приватного обвинувачення наявність належним чином оформленої скарги, яка повинна відповідати вимогам, що висуваються до обви-

¹ Постанова Олександрівського районного суду Донецької області від 29 січня 2010 р. у справі № 4-1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану; Постанова Богуславського районного суду Київської області від 22 листопада 2008 р. у справі № 1-148/08 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

² Постанова Любешівського районного суду Волинської області від 20 березня 2007 р. у справі № 4-13/07 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

³ Постанова Устинівського районного суду Кіровоградської області від 21 серпня 2008 р. у справі № 1-29/08 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

⁴ Постанова Кам'янець-Подільського міськрайонного суду Хмельницької області від 19 січня 2009 р. у справі № 1-127/09 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

⁵ Постанова Дрогобицького міськрайонного суду Львівської області від 07 травня 2009 р. у справі № 1-125/09 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

⁶ Постанова Первомайського районного суду Автономної Республіки Крим від 10 березня 2010 р. у справі № 3-191/10/0115 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

⁷ Постанова Таращанського районного суду Київської області від 24 березня 2010 р. у справі № 3- 387/2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

⁸ Постанова Кам'янського районного суду Черкаської області від 23 червня 2007 р. у справі № 2-45/07 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрану.

нувального висновку (зокрема містити дані про особу злочинця), позбавляє потерпілого, якому такі дані невідомі, можливості порушити в суді відповідну кримінальну справу та отримати захист своїх прав, оскільки при недотриманні зазначеної вимоги закону суддя залишає скаргу без розгляду. Відтак особа потрапляє у замкнене коло: органи, які мають можливість встановити особу злочинця (прокурор, слідчі органи та органи дізнання), не мають права порушувати кримінальні справи зазначеної категорії, а орган, наділений таким правом (суд) – не приймає до розгляду заяв, у яких не вказані дані про правопорушника. На таку недосконалість чинного кримінально-процесуального закону вже неодноразово вказувалось як науковцями⁹, так і практиками¹⁰.

Аналогічна проблема свого часу існувала у кримінально-процесуальному законодавстві Російської Федерації, що стало причиною розгляду даного питання органом конституційної юрисдикції. Останній зазначив, що відмова прокурора, слідчого, дізнавача від порушення кримінальної справи і від вживання передбачених законом заходів щодо встановлення особи винного фактично виключає можливість отримання потерпілим судового захисту своїх прав та законних інтересів. Як результат, неконституційними було визнано положення закону, які не передбачали обов'язку прокурора, слідчого, органу дізнання порушити кримінальну справу приватного обвинувачення і вжити заходів, спрямованих на притягнення особи, винної у вчиненні такого злочину, до кримінальної відповідальності у випадках, коли ця особа потерпілому невідома¹¹. На підставі зазначеного рішення Конституційного Суду Російської Федерації ч. 4 ст. 20 КПК РФ було доповнено вказівкою на те, що до інших причин, коли потерпілий самостійно не може захистити свої права, а відтак справа має бути порушена прокурором, органом дізнання або слідства, належить випадок, вчинення злочину особою, дані про яку невідомі.

⁹ Попелюшко В. Справи приватного обвинувачення: актуальні проблеми, законодавчі парадокси / В. Попелюшко // Право України – 2003. – № 4. – С. 99.

¹⁰ Штогун С. Г. Неупередженість суду при розгляді справ приватного обвинувачення / С. Г. Штогун // Адвокат. – 2005. – № 12. – С. 8.

¹¹ Див.: Постановление Конституционного Суда Российской Федерации от 27 июня 2005 г. № 7-П «По делу о проверке конституционности положений частей второй и четвертой статьи 20, части шестой статьи 144, пункта 3 части первой статьи 145, части третьей статьи 318, частей первой и второй статьи 319 Уголовно-процессуального кодекса Российской Федерации в связи с запросами Законодательного Собрания Республики Карелия и Октябрьского районного суда города Мурманска» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ksportal.garant.ru>. – Заголовок з екрану.

Вбачається, що цей, безперечно, позитивний досвід, спрямований на захист прав особи, яка потерпіла від злочину, доречним буде перенести на площину чинного кримінально-процесуального законодавства України, шляхом внесення відповідних змін до КПК, або, принаймні, врахувати при розробці проекту цього нормативного акта¹.

Тітко І. Охрана публичных и частных интересов при возбуждении уголовных дел частного и частно-публичного обвинения

В статье проанализированы особенности правовой регламентации возбуждения уголовных дел частного и частно-публичного обвинения согласно Уголовно-процессуальному кодексу Украины. Высказана авторская позиция относительно существующих на сегодня проблем и возможных путей их решения.

Ключевые слова: частные начала, принцип публичности, возбуждение уголовного дела.

Titko I. Protection of public and private interests during the criminal proceedings of private and private-public prosecution

The peculiarities of legal regulation of the criminal proceedings of private and private-public prosecution under the Criminal Procedural Code of Ukraine have been analyzed in this article. The authors's position about some problems and means of its solutions has been suggested.

Keywords: private elements, the principle of publicity, criminal proceedings.

¹ У проекті, що на сьогодні зареєстрований у Верховній Раді України, подібного положення не передбачено (див.: Кримінально-процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : проект Закону України від 13 груд. 2007 р. реєстр. № 1233, внес. нар. деп. України Мойсиком В. Р., Вернидубовим І. В., Ківаловим С. В., Кармазіним Ю. А. – Режим доступу: <http://gska2.rada.gov.ua>. – Заголовок з екрану).